

Sygn. akt I C 302/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Jarosław Ciski

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa G. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda G. Z.:

a. kwotę 20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,

b. kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu kosztów opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,

c. kwotę 1320 (tysiąc trzysta dwadzieścia) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,

d. kwotę 5801 (pięć tysięcy osiemset jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 59,23 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia trzy grosze) na pokrycie kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 302/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 maja 2018 roku powód G. Z. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) SA w Ł. kwoty 23 674 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 22 354 zł od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1320 zł od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty

oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Na dochodzoną w pozwie kwotę składają się:

- 20 000 złotych zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 1200 złotych odszkodowania na pokrycie kosztów konsultacji psychologicznych,
- 120 złotych odszkodowania na pokrycie kosztów konsultacji psychiatrycznych,
- 2354 złotych odszkodowania na pokrycie kosztów opieki przez osoby trzecie.

W uzasadnieniu wskazano, że 12 maja 2015 roku w Ł. kierująca samochodem marki B. o nr rej. (...), wymuszając pierwszeństwo przejazdu, doprowadziła do kolizji z motocyklem marki H. o nr rej. (...), którym poruszał się Powód. Wskutek wypadku Powód doznał obrażeń ciała oraz rozstroju zdrowia; zmuszony był do poniesienia wydatków związanych z leczeniem. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał Powodowi zadośćuczynienie w wysokości 2400 złotych i po pomniejszeniu o kwotę 1000 złotych zasądzoną od sprawcy szkody, wypłacił kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynienia. Jednak jest to kwota znacząco zaniżona. **/pozew k. 3-8/**

W odpowiedzi na pozew (...) SA w Ł. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od Powoda zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany zakwestionował powództwo w całości. Wskazał, że wypłacona Powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwota tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do poniesionej przez niego krzywdy. Pozwany podważył również zakres opieki osób trzecich i stawkę godzinową za opiekę, wskazane w pozwie. Według Pozwanego, żądania Powoda są nieudowodnione. Jednak wskazał na możliwość ugodowego zakończenia sporu poprzez dopłatę kwoty 7000 zł tytułem zadośćuczynienia i 1500 zł tytułem odszkodowania. **/odpowiedź na pozew k. 78/**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2015 roku w Ł., na skrzyżowaniu ulic (...), A. C., kierując samochodem marki B. o nr rej. (...), w wyniku nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu doprowadziła do zderzenia z motocyklem marki H. o nr rej. (...), kierowanym przez powoda G. Z.. Pojazd sprawcy był ubezpieczony w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. **/bezsporne/**

Po wypadku Powodowi udzielono pomocy medycznej w (...) Szpitalu (...) Medycznej – (...) Szpitalu (...) w Ł.. W wyniku upadku doznał urazu stanu kolanowego lewego. Po przeprowadzeniu badań i opatrzeniu rany szarpanej okolicy stanu kolanowego, w dniu 13 maja 2019 r., Powoda wypisano do domu. Zalecono dalsze leczenie w poradni ortopedycznej i chirurgicznej, utrzymywanie ortezy stawu kolanowego i stosowanie leków.

/karta informacyjna k. 12-14, skierowanie do poradni chirurgicznej k. 15 skierowanie do poradni ortopedycznej – k. 16, wyniki badań k. 17-21/

Z uwagi na wewnętrzne uszkodzenie stawu kolanowego, 3 sierpnia 2015 r. przeprowadzono u Powoda zabieg operacyjny, w czasie którego wykonano artroskopowy szew ACL i łąkotki bocznej stawu kolanowego lewego. Powodowi zalecono kontrolę w poradni ortopedycznej, chodzenie przy pomocy kul łokciowych, unieruchomienie kończyny przez 6 tygodni, oszczędzanie i elewację kończyny, a także stosowanie leków. **/karta informacyjna k. 22-23, skierowanie k. 24/**

Powód pozostawał pod opieką rodziny, która pomagała mu w codziennych czynnościach. Korzystał w odpłatnej wizyty u lekarza psychiatry za kwotę 120 zł i dwunastu prywatnych konsultacji psychologicznych, których łączny koszt wyniósł 1200 złotych. **/faktury k. 69-70/**

W wyniku wypadku Powód doznał rozległego uszkodzenia aparatu więzadłowego lewego stawu kolanowego, które pomimo zaopatrzenia chirurgicznego, skutkuje znaczną niestabilnością wielopłaszczyznową. Cierpienia fizyczne

spowodowane wypadkiem były znaczne w okresie pierwszych trzech miesięcy po wypadku, następnie zmniejszały się, ale nadal nie ustąpiły. Obecnie Powód porusza się sprawnie dzięki bardzo intensywnym ćwiczeniom wzmacniającym mięśnie uda, które są praktycznie jedynym stabilizatorem stawu kolanowego podczas chodzenia. Leczenie Powoda nie jest zakończone. Powód wymaga leczenia operacyjnego rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego i tylnego w celu ograniczenia niestabilności stawu oraz zmniejszenia ryzyka wystąpienia wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego. Powrót do pełnej aktywności sprzed wypadku jest wątpliwy.

/karta informacyjna k. 12-14, skierowanie do poradni chirurgicznej k. 15 skierowanie do poradni ortopedycznej – k. 16, wyniki badań k. 17-21, historia choroby k. 26-43, opinia biegłego ortedy k. 132-134/

Uczestnictwo w wypadku w dniu 12 maja 2015 r. było dla Powoda bardzo silnym traumatycznym przeżyciem. Powód miał trudność w powrocie do funkcjonowania porównywalnego z tym sprzed wypadku, ze względu na nasilone problemy emocjonalne i fizyczne. Do dnia dzisiejszego występują u Powoda objawy zaburzeń adaptacyjnych: ciągle przypomina sobie wypadek, unika bodźców przypominających zdarzenie, w którym brał udział, ma problemy z koncentracją. Po wypadku łatwo irytuje się, odczuwa lęk przez kolejnych wypadkiem drogowym, jest przygnębiony. Brak uczestniczenia Powoda w spotkaniach terapeutycznych mógł nasilić występujące u niego objawy psychiczne i utrwalić ich występowanie.

/notatki dotyczące konsultacji psychologicznych k. 44-55, historia choroby PZP k. 56-60, opinia biegłego psychologa k. 96-101, przesłuchanie powoda k. 152-153 znacznik czasowy 00:05:35 – 00:37:20/

Pismem z dnia 19 lipca 2016 r. Powód zgłosił Pozwanemu szkodę i wezwał go do zapłaty. Pismo zostało doręczone 27 lipca 2016 r. Pozwany zarejestrował szkodę zgłoszoną pod numerem (...). Decyzją z dnia 16 listopada 2016 r. Pozwany przyznał na rzecz Powoda kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu decyzji o przyznaniu świadczenia pozwany wskazał, że należne powodowi zadośćuczynienie wynosi 2400 zł, jednak zostało pomniejszone o kwotę 1000 zł, która została zasądzona od sprawcy na rzecz poszkodowanego tytułem naprawienia szkody w wyroku karnym.

/dokumenty w aktach szkody – k. 84, zgłoszenie szkody k. 63-65, potwierdzenie nadania k. 66, potwierdzenie odbioru k. 67, decyzja k. 68/

W chwili wypadku Powód miał 41 lata, był współnikiem spółki zajmującej się prowadzeniem restauracji. Przedsięwzięcie było na początkowym etapie realizacji i wymagało od Powoda dużego zaangażowania i pracy. Uraz, którego Powód doznał w wyniku wypadku całkowicie wykluczył go z prowadzenia działalności. W styczniu następnego roku spółka została rozwiązana.

Przez trudności z poruszaniem i zakaz obciążania kolana, Powód wymagał pomocy rodziny przy codziennych czynnościach jak i przy dojazdach do placówek medycznych. Poza operacją kolana, Powód przeszedł inne zabiegi, np. polegające na ściągnięciu płynu z kolana, które jednak nie przyniosły spodziewanego efektu. Poszkodowany miał przejść kolejną operację, jednak nie udało mu się do niej fizycznie przygotować. Cały czas jest w trakcie rehabilitacji. Po ok. 3 miesiącach od operacji, Powód mógł chodzić bez podparcia kulami przy zastosowaniu ortezy, z której to korzystał przez rok po operacji.

Przed wypadkiem Powód był osobą bardzo aktywną fizycznie, uprawiał różne sporty, spędzał aktywnie czas z dziećmi. Powód nie powrócił do aktywności zawodowej sprzed zdarzenia. Po około roku od wypadku zaczął pracę w biurze, pomagając w ten sposób żonie w prowadzeniu jej działalności. Po wypadku Powodowi pogorszyły się relacje z dziećmi, gdyż nie może już spędzać z nimi czasu w ten sam sposób, jak przed zdarzeniem. Powód obecnie sporadycznie korzysta z leków przeciwbólowych, zwłaszcza przy zmianach pogodowych. Stara się pozostawać aktywnym fizycznie, aby pozostawać w dobrej kondycji.

/przesłuchanie powoda k. 152-153 znacznik czasowy 00:05:35 – 00:37:20/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Przy ocenie poniesionego przez Powoda uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru cierpień związanych z przedmiotowym zdarzeniem Sąd oparł się w szczególności na sporządzonych przez powołanych biegłych opiniach specjalistycznych. Przeprowadzone opinie nie były kwestionowane przez strony postępowania. Sąd nie miał zastrzeżeń do rzetelności i profesjonalizmu biegłych i sporządzonych przez nich opinii, przyjmując zawarte w nich wnioski za swoje.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Niespornym jest, iż sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego w dniu 12 maja 2015 roku powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych na zasadzie sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych (art. 436 § 2 k.c.).

Odpowiedzialność w niniejszej sprawie opiera się na zasadzie winy sprawcy szkody - kierowcy samochodu, który od odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był u Pozwanego. Mając to na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony, trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie Powoda co do zasady w stosunku do Pozwanego jest uzasadnione.

Co do zasady Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie. Spór koncentrował się wokół oceny rodzaju i wysokości szkody doznanej przez Powoda i należnych mu w związku z tym świadczeń.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

W realiach niniejszej sprawy roszczenie Powoda o zadośćuczynienie w całości okazało się zasadne. Powód w wyniku wypadku komunikacyjnego doznał poważnego uszkodzenia ciała, do dziś skutkującego istotnymi ograniczeniami w codziennym życiu. Wypadek spowodował u G. Z. rozległe uszkodzenie aparatu więzadłowego lewego stawu kolanowego. Powód został zmuszony do wielomiesięcznego leczenia i rehabilitacji oraz poddania się zabiegowi operacyjnemu. Co istotne, leczenie nie przyniosło rezultatu w postaci pełnego wyleczenia, a powrót do pełnej sprawności sprzed wypadku jest wątpliwy. To bardzo duża szkoda, o daleko idących skutkach. Powód obecnie jest osobą 45 – letnią, a więc człowiekiem w pełni sił. Tymczasem uraz doznany w wypadku spowodował u niego liczne niekorzystne zmiany życiowe, zarówno w sferze zawodowej, jak i prywatnej. Powód zmuszony był do rezygnacji z dotychczasowej pracy, jak również do znaczącego ograniczenia aktywności życiowej. Odczuwane dolegliwości bólowe były znaczne przez około 3 miesiące po wypadku i wymagały zażywania leków przeciwbólowych. Sąd miał także na względzie fakt, iż Powód do chwili obecnej nie powrócił do pełnej sprawności a jego leczenie i rehabilitacja nie zakończyły się. Zachowanie sprawności na takim poziomie, by mógł bez przeszkód poruszać się, wymaga od niego stałej rehabilitacji i pracy nad kondycją fizyczną. Jednocześnie Powód jest ograniczony w sposobach aktywności fizycznej z uwagi na niestabilność aparatu więzadłowego lewego kolana.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że Powód doznał cierpień psychicznych. Zaburzone zostało jego poczucie wartości, przydatności jako członka rodziny oraz osoby odpowiedzialnej za jej funkcjonowanie i stabilność finansową. Powód stracił swoją wiodącą rolę osoby organizującej życie rodzinne i dźwigającej ciężar jej utrzymania. Zaniżenie samooceny i obawy o stan zdrowia i sprawności fizycznej były tak duże, że Powód nie był w stanie we własnym zakresie poradzić sobie z sytuacją i potrzebował wsparcia psychologicznego. Ponadto potrzebował również środków uspokajających i nasennych, by uporać się z bezsennością i ułatwić sobie funkcjonowanie w ciągu dnia.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy Powoda 22 400 złotych. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła Powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 1400 zł. Powód otrzymał również kwotę 1000 zł od sprawcy wypadku. Uwzględniając to, Sąd zasądził od Pozwanego na rzecz Powoda z tytułu zadośćuczynienia kwotę 20 000 złotych.

W rozpoznawanej sprawie Powód dochodził również 1200 złotych tytułem odszkodowania za koszty konsultacji psychologicznych i 120 złotych tytułem odszkodowania za koszty konsultacji psychiatrycznych. Podstawę prawną roszczenia Powoda w tym zakresie stanowi przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.01.2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Przepis art. 444 § 1 k.c. ujmuje szkodę w sposób możliwie szeroki, a więc poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, w tym także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich, kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji, kosztów nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej, kosztów przyuczenia do wykonywania nowego zawodu (przez jednorazowe albo okresowe świadczenie), zwrotu utraconych zarobków. Należy zaznaczyć, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zaprezentowanym w Uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 19 maja 2016 r., podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 63/15 (miejsce publikacji: Legalis) świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych (art. 444 § 1 KC).

Na podstawie złożonych do akt sprawy faktur Sąd ustalił, że na koszty leczenia niezwrócone przez Pozwanego składają się kwoty dochodzone pozwem: 1200 zł tytułem koszty prywatnych wizyt u psychologa oraz kwota 120 zł tytułem kosztu prywatnej konsultacji psychiatrycznej. Sąd orzekł zatem o obowiązku Pozwanego zapłaty na rzecz Powoda kwoty 1320 złotych tytułem odszkodowania.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia, że Powód potrzebował okresowej pomocy i opieki ze strony osób trzecich. Pomoc ta była mu niezbędna zwłaszcza w okresie pierwszych 2 miesięcy po zdarzeniu w wymiarze ok. 3 godzin dziennie. W późniejszym okresie czasu Powód również okresowo potrzebował pomocy przy niektórych czynnościach, zwłaszcza przy przewożeniu do lekarzy. Z zeznań Powoda wynika, że korzystał głównie z pomocy żony.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza zatem, że u Powoda zarówno istniała potrzeba korzystania z opieki i pomocy innych osób, jak i taka pomoc rzeczywiście była świadczona. Nie ma również znaczenia, że opiekę tę sprawowały osoby bliskie. Przepis art. 444 § 1 k.c. uprawnia poszkodowanego do żądania zwrotu wszelkich kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W przypadku korzystania z pomocy innej osoby zwrot tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad poszkodowanym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, I ACa 1092/12). Nie można wymagać od poszkodowanego, który ma rodzinę, aby korzystał z profesjonalnej pomocy jednak obcych sobie ludzi, jedynie na wypadek przyszłego procesu sądowego i podniesienia przez pozwanego zarzuty niewydatkowania określonych kwot.

W tej sytuacji żądanie zwrotu kosztów z tego tytułu należało uwzględnić. Jednocześnie, jak w wielu tego typu sprawach, dokładne określenie wysokości należnego z tego tytułu świadczenia było trudne. Przyjmując – jako punkt odniesienia stawki Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł. za godzinę usług opiekuńczych (11 zł/godz.), koszty pomocy niezbędnej Powodowi można określić jako nie niższe niż 2000 złotych (3 godz. x 62 dni x 11 zł = 2046 zł).

Stosownie do treści art. 322 k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Mając na uwadze treść powyższego przepisu i okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał za zasadne przyznanie na rzecz Powoda kwoty 2000 złotych tytułem odszkodowania za koszty poniesione w związku ze sprawowaną nad nim opieką osób trzecich.

O odsetkach od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich, orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., Pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia tj. do dnia 26 sierpnia 2016 r., dlatego zasadne było zasądzenie odsetek od tych kwot od dnia 27 sierpnia 2016 r.

Natomiast żądanie zapłaty odszkodowania w kwocie 1320 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia przedstawione zostało dopiero w pozwie. Pozwany odebrał odpis pozwu w dniu 26 czerwca 2018 r. i dopiero z tą chwilą został skutecznie wezwany do zapłaty wskazanej sumy pieniężnej. Dlatego odsetki od zasądzonej kwoty należne są od upływu 30 dnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, czyli od dnia 27 lipca 2018 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c., jako że strona powodowa uległa swojemu żądaniu jedynie w niewielkiej części. Dlatego Pozwany obowiązany został do zwrotu na rzecz Powoda kosztów postępowania w kwocie 5801 zł, na które składają się: kwota 1184 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, kwota 1000 zł tytułem wykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych oraz kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego (zgodnie z § 2 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. Dz. U. z 2015 r. poz. 1804, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu).

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c, w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 59,23 zł tytułem kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego.